

П. Г. Удхаус

Възходът на Мина
Нордстрьом

В „Малкото бижу“ – киното на главната улица – даваха последния филм с Мина Нордстрьом и нашата чувствителна барманка госпожица Посълтуейт, присъствала на премиерата, беше силно развълнувана.

– Хубав ли е филмът? – заинтересувахме се ние, тъй като в бара на „Въдичарски отдиш“ всички се осланяхме изцяло на мнението на госпожица Посълтуейт по въпросите на белия екран. Присъдата ѝ не подлежеше на обжалване.

– Чуден е! – увери ни тя. – Разголва душевността на една жена, готова на всичко за своята голяма любов. Тази остра и въодушевена драма е взета от живота такъв, какъвто е, и пречиства чувствата чрез средствата на съпреживяването и ужаса.

Един Ром с мляко се обади, че ако филмът наистина е толкова добър, той, току-виж, щял да рискува девет пенса за билет. Шерито до мен замислено се запита колко ли плащат на актриса като Мина Нордстрьом. А Портвайнът до прозореца издигна равнището на разговора над практичните низини, в които заплашваше да затъне, като зададе риторичния въпрос как кинозвездите стават звезди.

– Искам да кажа – поясни той мисълта си, – дали киностудията си поставя за цел да я направи звезда, или пък внезапно констатира: „Брей! Ето една звезда! Здравсти!“

Сухото мартини, което се отличаваше с цинизма и многознайството си, заяви, че всичко било въпрос на връзки.

– Ако имахме възможност да проверим – каза той, – бихме установили, че тази Нордстрьом е всъщност жена на някой от шефовете.

Господин Мълинър, който до този момент сърбаше разсеяно горещия си скоч с лимон, вдигна поглед и попита:

– Стори ми се, че споменахте името Мина Нордстрьом?

– Спорехме как е станала кинозвезда. Аз твърдя, че е имала връзки и е упражнила натиск.

– В известно отношение – рече господин Мълинър – сте прав. Тя наистина упражни натиск. Той обаче се дължеше изключително на личната ѝ инициативност и находчивост. Имам роднини и близки в Холивуд, както вече знаете, и от тях научавам много подробности за задкулиския живот в киностудиите. По една случайност ми е известно, че Мина Нордстрьом се е издигнала до сегашното си величие единствено благодарение на личната си изобретателност и решимост. Ако госпожица Посълтуейт ми забърка още един топъл скоч с лимон, като този път наблегне повече на уискито, аз с удоволствие ще ви разкажа цялата история.

Когато хората говорят със затаен дъх за Холивуд (започна господин Мълинър), често се оказва, че става дума за Джейкъб З. Шнеленхамер, небезизвестния президент на корпорацията „Перфекто-Зицбаум“. Защото малко имена са почитани като неговото.

Попитайте например за финансовия му нюх, и почитателите му веднага ще ви изтъкнат голямото сливане, за което той единствен има заслуга, а именно сливането на собствената му компания „Колосал-Ексквизит“ с другите два огромни концерна „Перфекто-Фишбайн“ и „Зицбаум-Целулоид“. Поискайте доказателства за артистичния му гений, за неговия нюх да разпознава неоткрити таланти, и вие незабавно ще ги получите. Той именно откри Мина Нордстрьом. Днес, когато интервюиращите го журналисти споменават името на световноизвестната кинозвезда, той само скромно се усмихна.

– Отдавна бях забелязал младата дама – казва господин Шнеленхамер. – Но по една или друга причина намирах, че още не е узряла за дебют. След това доведох до успешен край епохалното сливане, както имате добрината да го наричате, и по този начин се сдобих с възможността да предприема решителната стъпка. Колегите ми не бяха уверени дали е уместно да издигам в ранг „звезда“ едно съвсем неизвестно момиче, но аз бях непоколебим. Виждах, че друг изход няма.

– Имали сте нещо като пристъп на прозорливост?

– Точно така.

Всъщност единственото, което господин Шнеленхамер имал вечерта, когато започва тази история, било силно главоболие. Завръщайки се в луксозния си дом на Бевърли Хилс след един безкраен трудов ден в студията и отпускатки се като пребит в креслото, той бил убеден, че не би натрапил живота на президент на филмова корпорация дори на случайно срещнато куче.

Тъжна мисъл естествено, но не и лишена от основание. Най-лошото в съществуването на един такъв човек е фактът, че всеки случайно срещнат ти играе етюди. Холивуд е изцяло населен с индивиди, които се опитват да докопат роля в киното и които твърде логично са убедени, че най-добрият начин да постигнат целта си е като привлекат окоето на шефа и си изпълнят номера.

Откак бил излязъл от къщи сутринта, господин Шнеленхамер бил подложен на една неспирна серия от етюди. Пръв бил портиерът на студията, който, след като му отворил вратата, се опитал да му докаже на какво щял да бъде способен, ако му поверели някоя по-голяма роля.

След това дошъл ред на секретарката му, на двамата литературни агенти, на сервитьорката, която му поднесла обяда, на един застрахователен агент, на представителя на филмовия седмичник и на бръснаря. На тръгване, след приключване на работния ден, трябвало да се наслади отново на играта на портiera – този път в лека комедийна роля.

Нищо чудно тогава, че докато се добере до дома си, слепоочията му вече пулсирали и душата му плачела за нещо подкрепително с високо алкохолно съдържание.

Като увертюра към последното той натиснал звънеца и в стаята влязла камериерката Вера Пребъл. В първия момент господин Шнеленхамер се изненадал, че не вижда икономата си. Но после се сетил, че го бил уволнил, задето онзи му издекламирал „Гънга Дин“ с поднасянето на бекона с яйцата.

– Какво желаете, сър?

– Нещо за пиене.

– Много добре, сър.

Момичето изчезнало и след минута се появило отново с шише и газирана вода. При тази гледка господин Шнеленхамер леко живнал. Той много се гордеел с избата си и знаел, че шишето съдържа течен балсам. Във внезапен прилив на доброжелателност погледнал одобрително приносителката на настоящото и си помислил: „Какво приятно момиче.“

До този миг нито бил задържал погледа си върху Вера Пребъл, нито изобщо се бил сещал за нея. Когато няколко дена по-рано постъпила при него на работа, той естествено забелязал ефирната ѝ хубост. Но, от друга страна, всяко момиче в Холивуд се отличава или с ефирна красота, или със закачлива момчешка хубост, или с мургава и тайнствена привлекателност, свидетелстваща за скрити страсти.

– Сложи ги тук на малката масичка – посочил господин Шнеленхамер и си облизал устните.

Момичето го послушало. После се изправило, отхвърлило внезапно назад глава и я стиснало в изблик на безнадеждна мъка.

– Ох-ох-ох! – застанало то.

– Ъ? – изумил се господин Шнеленхамер.

– Ах-ах-ах!

– Нищо не разбирам – объркал се работодателят ѝ.

А тя го гледала с безумен, отчаян поглед.

– Ако знаете как ми е омръзнало всичко това. До гуша... до гуша ми е дошло... блясъкът... разкошът... Всичко е тъй пусто, тъй безплодно! Искам да се махна от всичко... от всичко... Ха-ха-ха!

Господин Шнеленхамер се оттеглил за всеки случай зад канапето. В този смях се долавяла неуравновесена нотка. С други думи, не му допаднал. И тъкмо решил да продължи заднишком към вратата, когато момичето – затворило очи и поллюляващо се напред-назад като обладано от вътрешна болка – също тъй внезапно се успокоило.

– Сама го измислих – за да ме видите в драматична роля – пояснило то. – А сега гледайте. Ще изразявам различни душевни състояния. – Усмивнало се. – Радост. – Стиснало устни. – Мъка... – Зашавало с уши. – Ужас. – Вдигнало вежди. – Омраза. – После взело нещо от подноса. – А тук, ако имате добрината да погледнете, съм приготвила няколко снимки. Ето го лицето ми в покой. Нарекла съм снимката „Мечтателност“. Ето ме по бански костюм... на кон... по време на разходка... тук пък галя куче. Ето още една, която много се харесва на приятелите ми – като Клеопатра, войнствената императрица на Египет, снета по време на бала на газопроводчиците в Посадена. На нея се вижда най-голямото ми достойнство – носят ми в профил.

По време на това изказване господин Шнеленхамер просто стоял и тежко дишал. За известно време откритието, че камериерката, за която току-що е мислил доброжелателно, се е оказала допълнителна змия в пазвата му, го лишила от дар-слово. Ала сега вече парализата го напуснала.

– Вън! – изревал той.

– Моля? – не разбрало момичето.

– Вън, и то още сега! Уволнена си!

Настъпило мълчание. Вера Пребъл стиснала устни, зашавала с уши, повдигнали вежди. Не оставила никакво съмнение, че е огорчена, ужасена и подвластна на растяща омраза.

– Ама какво ви става на вас, филмовите магнати? – попитала най-накрая с много чувство в гласа. – Нямате ли сърца? Нямате ли човещина? Нямате ли малко съчувствие? Или малко разбиране? Нима амбициите на трудовия народ не значат нищо за вас?

– Не! – отвърнал господин Шнеленхамер и на петте въпроса. Вера Пребъл се изсмяла горчиво.

– Да, тоест именно не! Месеци наред обсаждам вратите на безброй режисьори. Отказват да ме снимат. Тогава ми хрумна, че ако успея да проникна в някой от домовете им, може би ще успея там, където преди това съм търпяла неуспех. Уредих да постъпя като прислужница при господин Фишбайн от „Перфекто-Фишбайн“. Но не бях дори преполовила „Ботушите“ от Ръдиард Киплинг, когато той най-буквално ме

изрита. Успях да докопам подобна служба в дома на господин Зицбаум от „Зицбаум-Целулоид“, ала началната строфа на „Крушението на Ес-пер“ още не се бе отронила от устните ми, когато той се втурна към стаята ми и собственоръчно ми нареди куфара. А сега и вие разбивате надеждите ми. Това е жестоко... жестоко... Ха-ха-ха-ха!

И тя се залюляла напред-назад в горестна агония. После ѝ хрумнала внезапна идея.

– А дали не предпочитате да ме видите в лека комедийна роля? Не?... Е, добре, няма какво да се прави... – И с леко отпускане на клепачите и помръдваш на мускулите на бузите си ми показвала, че се е примирила. – Както желаете. – После ноздрите ѝ потръпнали и тя оголила кучешките си зъби, демонстрирайки „заплаха“. – Но последната ми дума е: „Ще видите!“

– Как така ще видя?

– Ей, така! Ще видите!

За миг господин Шнеленхамер усетил смътно безпокойство. Като всички киномагнати и той си имал около четирийсет и седем неприятни тайни, повечето от тях поверени на листа и писалката. Възможно ли е...

После отново си поел дъх. Всичките му лични документи били на сигурно място в банката. Изключено било това момиче да го държи по някакъв начин в ръцете си.

Той се излегнал на канапето, въздъхнал облекчено и се размечтал. Скоро си спомнил, че същата тази заран сключил сделка, благодарение на която подрязал крилата на двеста седемдесет и трима собственици на киносалони. Устните му се извили в доволна усмивка и Вера Пребъл била забравена.

Едно от преимуществата на живота в Холивуд е, че нямаш никакви проблеми с прислугата. Предлагането е напълно в крак с търсенето. Десет минути след като си изритал иконома през задната врата, приемникът на същия вече е спрял пред главния вход спортния си автомобил. Същото се отнася и за камериерките. На другия ден домашната машина на семейство Шнеленхамер вече се въртяла на нормални обороти. Нов иконом лъскал сребърните прибори. Нова камериерка вършела онова, което вършат камериерките, тоест нищо. В къщата царял мир.

На втората вечер обаче, когато след края на работния си ден господин Шнеленхамер влязъл в дневната, изпълнен само с мисълта за предстоящата вечеря, той се натъкнал на нещо като вихрушка в човешки облик. Явлението се оказало госпожа Шнеленхамер. Пионерка на нямото кино, тя спечелила на времето известност като „Царицата на бурните

чувства“ и периодически се грижела мъжът ѝ да не забравя отминалата ѝ слава.

– Видя ли сега! – изревала тя.

Господин Шнеленхамер се озадачил.

– Какво е станало? – притеснено попитал той.

– Ти ли уволни Вера Пребъл?

– Ами че тя ми се изхахака в лицето!

– А знаеш ли какво е направила? Обадила е на полицията, че крием у дома алкохолни напитки, което противоречи на сухия режим, и днес следобед пристигнаха с един камион и откъгнаха всичко!

Господин Шнеленхамер се олюлял. Ударът бил жесток. Кой не си обича избата?

– Всичко ли? – прошепнал той.

– До капка.

– И шотландското уиски?

– До последната бутилка.

– И джина?

– И джина, я!

Господин Шнеленхамер се подпрял на дивана.

– Но не и шампанското, нали? – изхриптял той.

– Всичките ни каси до една. А довечера ще ни дойдат на гости сто и петдесет души, начело с херцога.

Намеквала за херцог Уигън, който като всички английски херцози постоянно киснел в Холивуд.

– Знаеш ги херцозите колко са докачливи – продължила госпожа Шнеленхамер. – Казаха ми, че когато Лулубела Мехафис поканила миналата година херцог Къркъдбрайтсшир да прекара на вилата ѝ един уикенд, той внезапно си грабнал шапката и си тръгнал преди края на втория месец само защото свършило тъмното шери.

Киномагнатите съобразяват светкавично. Там, където един по-слаб мъж би изгубил сума ти време да сипе цветисти епитети по адрес на госпожица Пребъл и да твърди за нея, че е усойница, която сгрлял в пазвата си, господин Шнеленхамер съсредоточил цялата сила на великия си мозък върху жизнено важния въпрос – как да оправи вече стореното зло.

– Слушай – рекъл той. – Не е чак толкова страшно. Сега ще се обади по телефона на нашия контрабандист и той за нула време ще ни достави колкото си искаме алкохол.

Ала не взел предвид онова особено нещо, което витае във въздуха на Холивуд и което неотразимо привлича към киното и куцо, и сакато.

Когато най-сетне се свързал с дома на контрабандиста, той не бил там. В момента се снимал поредният епизод от „Разбити сърца“ и контрабандистът на алкохол се трудел с пот на чело в ролята на англикански епископ. Секретарката му казала, че не бивало да го безпокоят, защото много се разстройвал, когато му прекъсвали играта.

Господин Шнеленхамер опитал втори контрабандист, после трети. Всички били на снимачните площадки.

Тъкмо започнал да се отчайва, когато се сетил за стария си приятел Айсидор Фишбайн и тъмата на душата му била прорязана от светъл лъч. По една голяма и щастлива случайност двамата с президента на „Перфекто-Фишбайн“ в момента били в отлични отношения, тъй като вече няколко седмици не си били погаждали гадни номера. А господин Фишбайн се славел с една от най-добре снабдените изби в Калифорния.

„Какво по-просто от това да отскоча и да взема назаем всичко необходимо?“ – рекъл си господин Шнеленхамер, потупал жена си по ръката, осведомил я, че още нищо не е изгубено, изтичал до колата си и се метнал вътре.

Резиденцията на Айсидор Фишбайн се намирала само на стотина метра от неговата, така че господин Шнеленхамер скоро вече натискал спирачки пред нея. Когато влязъл вътре, приятелят му тъкмо си удрял главата в стената на всекидневната и немощно стенел.

– Да не се е случило нещо? – изненадал се господин Шнеленхамер.

– Случило се е, я! – потвърдил господин Фишбайн, потърсил неизползувано парче тапет и отново си заблъскал главата. – Днес следобед довтаса полицията и ми задигна всичко.

– Всичко?

– Е, без госпожа Фишбайн – отвърнал колегата със съжаление в гласа. – Тя е горе в спалнята с осем парчета лед в платнена торбичка на главата. Но иначе ми задигнаха всичко, до последната капка. Усойница, ето как мога да я нарека.

– Госпожа Фишбайн ли?

– Не, не госпожа Фишбайн. Камериерката. Онази Вера Пребъл. Само задето я прекъснах, когато стигна до „Ботуши, ботуши, ботуши тъпчат лицето на Африка“, да отиде, моля ти се, и да ме обади на полицията! А госпожа Фишбайн е поканила днес на вечеря сто и осемдесет души, начело с бившия крал на Руритания.

И пострадавшият прекосил стаята, за да си заудря главата в статуята „Гений, вдъхновяващ киноиндустрията“.

Всеки свестен човек се потриса, когато е принуден да наблюдава докъде може да падне друг човек, и първоначалната реакция на господин Шнеленхамер, като чул за това ново безобразие от страната на бившата си камериерка, била концентриран израз на ужас и отвращение. Ала веднага след това мозъкът, изградил „Колосал Ексквизит“, отново задействал.

– Единственото, което ни остава – казал той, – е да наминем покрай Бен Зицбаум и да вземем назаем от запасите му. В какви отношения си с Бен?

– В много добри – отвърнал господин Фишбайн и в погледа му проблеснала надежда. – Миналата седмица научих за него нещо, което ще му е ужасно неприятно, ако го раздрънкам.

– Къде живее?

– На Камдън Драйв.

– Хайде тогава – изкомандвал господин Шнеленхамер, който преди години бил продуцент на проникновена драма в осем части за двама мъже, влезли в бой на живот и смърт за любовта на една жена.

Скоро стигнали дома на господин Зицбаум. Влезли в дневната и с ужас се вторачили в търкалящата се по пода фигура, стиснала глава между ръцете си. Тя се търкаляла много бързо, но не дотолкова, че да не разпознаят в нея шефа на корпорацията „Зицбаум-Целулоид“. Спрян на единайсетата си обиколка и притиснат да даде обяснение, господин Зицбаум им разкрил, че една от последните му камериерки, Вера Пребъл, засегната от това, че я уволнил за предумишлено декламиране на произведения от госпожа Хемънс, обадила в участъка, че той, Зицбаум, укривал в мазето си вино и други спиртни напитки, и преди по-малко от половин час полицията му отмъкнала цялата колекция.

– И не говорете на висок глас – продължил нещастникът, – че ще се събудите госпожа Зицбаум. Тя спи с лед на главата.

– Колко парчета? – заинтересувал се господин Фишбайн.

– Шест.

– А на госпожа Фишбайн й трябваха осем – гордо съобщил съпругът на въпросната дама.

Така създалото се положение твърде лесно би обезкуражило и най-закоравелите киномагнати, но не и Джейкъб Шнеленхамер. Характерно за него било, че цялата мощ на интелекта му се проявявала именно в кризисните моменти на най-голямо затруднение. Той си представил как госпожа Шнеленхамер седи у дома и го чака и все едно, че през тялото

му преминал високоволтов електрически заряд.

– Сетих се! – извикал той. – Хайде при Глук от „Медула-Облонгата“! Никога не сме били на дружеска нога, но ако ти му отстъпиш Стела Светл, аз – Орландо Бинг, а Фишбайн – феноменалното куче Оскар, мисля, че ще ни отпусне достатъчно, за да избутаме криво-ляво вечерта. Ей сега ще му звънна.

Изминали няколко минути, преди господин Шнеленхамер да се върне от телефонната кабина. Сподвижниците му с изненада забелязали радостен блясък в очите му.

– Момчета! – провикнал се той. – Глук е заминал за уикенда заедно с цялото си семейство. Икономът и останалата прислуга се качили на колите си и отишли да се състезават по бързо каране. В цялата къща е останала само една камериерка. Разговарях с нея. Така че в края на краищата няма да ни се наложи да си отстъпваме звездите. Ще отидем с по една брадва и ще се самообслужим. За стотина долара – не повече – ще подкупим момичето. Ще каже, че е била горе, когато крадците са влезли, и нищо не е чула. Така ще се подредим идеално – хем ще си вземем колкото ни трябва, хем никакви разноски освен режийните, свързани с момичето.

Другите двама онемели от възхита и страхопочитание.

– Госпожа Фишбайн ще остане доволна.

– И госпожа Зицбаум ще е доволна.

– Същото се отнася и за госпожа Шнеленхамер – додал водачът. – Къде са ти брадвите, Зицбаум?

– В мазето.

– Донеси ги! – прогърмял гласът на господин Шнеленхамер като на предводител на кръстоносен поход срещу неверниците.

Междувременно в прекрасната резиденция на Сигизмунд Глук седяла Вера Пребъл – която същата сутрин била постъпила на служба при главата на „Медула-Облонгата“ и вече била получила предупреждение да напусне, задето му разиграла пантомимата „Каубои се веселят в кръчмата на Мейлмут“ – и изписвала върху лист хартия списък от имена, едно от които щяла да използва като псевдоним веднага щом започнала кариерата ѝ на екрана.

Защото това момиче се отличавало с неизлечим оптимизъм и дори ритниците, които изтърпяла, не били в състояние да потушат огъня на амбициите ѝ.

Извадила прилежно езиче, Вера пишела:

Урсулин Делмен
Теодора Трикс
Ювюла Гладуин

Но нито едно от тях не я задоволявало. Тя се позамислила. Може би нещо по-чуждестранно и екзотично...

Грета Гарбо

Не, вече било използвано...

Тогава я връхлетяло вдъхновението и потръпвайки от наплива на чувствата, тя написала върху хартията онова единствено име, което било свършено и безкрайно подходящо:

Мина Нордстрьом

Колкото повече го гледала, толкова повече го обиквала. И докато го съзерцавала гордо, чула шума от спираща пред вратата кола, а секунди след това в къщата нахлули господата Шнеленхамер, Зицбаум и Фишбайн. И тримата били нахлушили шапки а ла Ал Капоне и държали по една брадва в ръка.

Вера Пребъл вирнала брадичка.

– Всички продукти се доставят откъм задния вход – започнала тя надменно, ала в следващия миг разпознала бившите си работодатели и изненадана, млъкнала.

Разпознаването било взаимно. Господин Фишбайн подскочил. Също и господин Зицбаум.

– Змия! – изсъскал господин Фишбайн.

– Усойница! – уточнил господин Зицбаум.

Господин Шнеленхамер бил по-дипломатичен. Макар че и той като колегите си бил потресен до дъното на душата при вида на предателката, все пак съобразил, че моментът не е подходящ за мъст.

– Бре, бре! – подхванал той с добродушие, което се надявал да прозвучи искрено и чаровно. – Изобщо не разбрах, миличка, че вие ми се обадихте по телефона. Е, в такъв случай всичко е наред – в края на краищата нали сме стари приятели?

– Приятели? – изпръхтяла Вера Пребъл. – Ако искате да знаете...

– Знам, знам. Напълно сте права, миличка. Обаче чуйте. За довечера трябва на всяка цена да намеря отнякъде малко алкохол...

– Какво значи това „трябва да намеря“? – възмутил се господин

Фишбайн.

– Добре де, добре – опитал се господин Шнеленхамер да успокои духовете. – Тъкмо щях да стигна дотам. Разбирате ли, миличка, онзи забавен номер, който ни погодихте... Не, не! Не ви виня! Ако искате да знаете, аз най-много се смях...

– Не е вярно – прекъснал го господин Фишбайн, съобразил, че трябва да се подмазва на момичето. – Аз се смях повече.

– А аз – най-много – побързал да не остане назад господин Зицбаум.

– Всички се превивахме от смях – обобщил господин Шнеленхамер. – Да бяхте ни чули! Бре, казахме си, момиче с характер! И все пак шегата ви ни постави в леко затруднено положение, миличка, и ще получите сто долара, ако се качите горе в спалнята и си натъпчете ушите с памук, докато ние обработваме с брадвите си вратата на избата на господин Глуц.

Вера Пребъл повдигнала вежди.

– Че за какво ви е да разбивате вратата с брадви? Аз знам комбинацията на ключалката.

– Нима? – игриво попитал господин Шнеленхамер.

– Оттеглям епитета „змия“ – заявил господин Фишбайн.

– Като казах „усойница“, изобщо не мислех какво говоря – побързал да се оневини и господин Зицбаум.

– Да, ще ви кажа комбинацията – продължила Вера Пребъл, – но ще ми платите.

Тя отметнала глава, протегнала ръка и зашавала с пръсти. Очевидно играела етюд, но и тримата не се сетили какъв.

– Ще ви разкрия комбинацията при едно-единствено условие. Един от вас ще подпише с мен договор за главните роли във филмите си в продължение на пет години.

Магнатите се стреснали.

– Ама вижте какво – възвърнал си пръв дар словото господин Зицбаум. – За какво ви е да ставате кинозвезда?

– Изобщо няма да ви хареса – уверил я господин Фишбайн.

– Ами да, няма – съгласил се и господин Шнеленхамер. – Знаете ли какъв глупав вид ще имате като звезда, каквато сте неопитна... Виж, някоя дребна роля...

– Главна!

– Или второстепенна...

– Главна!

Тримата мъже се оттеглили няколко крачки назад и събрали глави.

– Май няма да отстъпи – рекъл господин Фишбайн.

– Очите й – додал господин Зицбаум – са като кремък.

– Като си помисля само колко пъти можех да изтърва нещо тежко върху главата й от горната площадка на стълбите – въздъхнал разкаяно господин Шнеленхамер.

Господин Фишбайн вдигнал ръце към небесата.

– Всякакви думи са излишни. Пред очите ми е госпожа Фишбайн с осем къса лед на главата. Ще подпиша договор за главни роли.

– Ти ли ще подпишеш? – заплашително попитал господин Зицбаум.

– И ще докопаш целия алкохол? А аз според теб ще се прибера вкъщи и ще кажа на жена си, че довечера няма да има нищо за пиене на приема й за сто и единайсет души, начело с вицепрезидента на Швейцария? Не позна, господине! Аз ще подпиша договор за главни роли.

– Ще й предложи повече от теб.

– Не можеш. Освен, ако не науча, че жена ми си е скъсала гласните струни.

– Слушай – притеснил се колегата му. – Ако ще говорим за гласни струни, трябва да ти кажа, че моята жена започва оттам, където твоята свършва.

Винаги хладнокръвният господин Шнеленхамер съзрял грозящата ги опасност.

– Момчета – намесил се той, – ако започнем да наддаваме, краят му няма да се види. Единственият изход е да слеем компаниите.

Властната му натура удържала надмощие. Няколко минути по-късно той се приближил до момичето като президент на новообразуваната корпорация „Перфекто-Зицбаум“ и обявил:

– Съгласни сме.

Гласът му още не бил заглъхнал, когато отвън изскърцали спирачки. Вера Пребъл надала отчаян вопъл.

– Каква съм глупачка! – закършила тя ръце. – Съвсем забравих, че преди един час се обадох в полицията и им съобщих за избата на господин Глуц. Ето ги, пристигат!

Господин Фишбайн изпищял и затърсил с поглед къде да започне да си удря главата. Господин Зицбаум изстенал глухо и се свлякъл на пода. Ала господин Шнеленхамер бил направен от по-устойчив материал.

– Стегнете си, момчета! – наредил той. – Оставете тази работа на мен. Всичко ще уредя. Не сме стигнали дотам, че един свободен

американски гражданин да не може да подкупи полицията на собствената си страна!

– Вярно – съгласил се господин Фишбайн, който вече целел с главата си една прекрасна китайска ваза.

– Да бе, наистина! – надигнал се и господин Зицбаум и взел да си изгупва панталоните.

– Оставете всичко на мен – повторил господин Шнеленхамер. – Здравейте, момчета! – поздравил той сърдечно новодошлите.

В стаята били нахълтали трима – един сержант и двама редови полицаи. Лицата им били каменни и непристъпни.

– Господин Глуц? – попитал сержантът.

– Не, господин Шнеленхамер – поправил го великият мъж. – Можете да ме наричате Джейкб, приятелю.

Ала сержантът изобщо не се разтопил от обилната му любезност.

– Вера Пребъл? – обърнал се той към момичето.

– Мина Нордстрьом.

– Значи, съм пообъркал имената. Но няма значение. Вие ли се обадохте да ни съобщите, че в къщата се съхраняват спиртни напитки?

Господин Шнеленхамер се засмял, сякаш е чул нещо извънредно забавно.

– Не вярвайте на думите на това момиче, сержанте. Тя е голяма шегабийка. Ако го е казала, значи, пак си е правила обичайните номера. Познавам добре господин Глуц. Познавам възгледите му. Колко пъти съм го чувал да се възхищава от законите на тази страна и да твърди, че за нищо на света не би ги нарушил. Няма да намерите нито капка, сержанте.

– Е, поне ще опитаме – настоял полицаят. – Покажете ни мазето – обърнал се той към Вера Пребъл.

Господин Шнеленхамер се усмихнал подкупващо.

– Чуйте – не се отчаял той. – Току-що се сетих, че греша. Ама че съм и аз – как можях така да се объркам! В къщата наистина има една-две бутилка, но вие, момчета, не вярвам да ни причините неприятности за такава дреболия. Вие сте хора с широки разбирания. Чуйте! Името ви е Мърфи, нали?

– Донахю.¹

– И аз така си помислих. Сигурно много ще се смеете. Тъкмо

1. Мърфи и Донахю са типични ирландски имена, а навремето в американската полиция са преобладавали ирландците. – Б. пр.

споменах тази заран на госпожа Шнеленхамер: да не забравя да намина покрай полицейския участък и да върна на моя добър приятел Донаху десетте долара, които му дължа.

– Какви десет долара?

– Не казах десет, а сто. Сто долара. Дони, приятелю, трябва да призная, че и за твоите другарчета ще има по нещо. Какво ще кажете?

Сержантът вирнал глава. В погледа му не проблеснала и сянка от размекване.

– Джейкъб Шнеленхамер! – хладно изрекъл той. – Не ще ме купите. Когато миналата пролет се опитах да постъпя в „Колосал Ексквизит“, вие ме изхвърлихте, защото не съм бил сексапилен.

Първият полицай, който дотогава не участвал в разговора, изведнъж се сепнал.

– Наистина ли, шефе?

– Самата истина. Нямам съм капка сексапил.

– Бре, да не повярва човек! А пък на мен ми казаха, че гласът ми не го бивало.

– А на мен профилът ми бил смачкан – обадил се вторият полицай и изгледал кисело господин Шнеленхамер. – Ето, момчета, вижте – какво ми има на профила?

Другарите му го заоглеждали. Сержантът се заврял чак в носа му.

– Нищо му няма – заключил той.

– Ако питаш мен, Базил, профилът ти е прекрасен – рекъл първият полицай.

– Виждате ли! – мрачно обобщил вторият.

Сержантът обаче се сетил за собственото си огорчение.

– Нямам съм сексапил! – хрипливо се изсмял той. – Аз, който минах специалния курс по сексапил в академията по аматьорско филмово майсторство в колежа на Източна Айова.

– Кой казва, че гласът ми бил фалшив? Я чуйте – ми-ми-ми-ми-ми!

– Чудесен е – похвалил го сержантът.

– Същински славей! – ахнал от възхита вторият полицай.

Сержантът запретнал ръкави.

– Готови ли сте, момчета?

– Готови сме, шефе.

– Чакайте! – извикал господин Шнеленхамер. – Чакайте! Дайте ми възможност да поправа грешката си! Убеден съм, че ще мога да намеря роли и за трима ви.

Ала сержантът поклатил глава.

– Много е късно вече. Сега сме ви сърдити. Не можахте да оцените чувствителните ни артистични души. Така ли е, момчета?

– Така е, бога ми! – съгласил се първият полицай.

– Вече не бих се съгласил да играя за „Колосал Ексквизит“ – добавил вторият полицай и помръднал сприхаво рамене – дори ако ми предложат ролята на Ромео с Джийн Харлоу за партньорка.

– Да тръгваме тогава – наредил сержантът. – Хайде, госпожице, елате да ни покажете къде е това мазе.

Минути след като представителите на закона излезли, предшествани от Вера Пребъл, в смълчаната стая се чувало само ритмичното удряне на главата на господин Фишбайн в стената и шумът, предизвикан от търкалянето на господин Зицбаум по пода. Господин Шнеленхамер седял, подпрял замислено брадичка в шепата си, и само отмествал краката си всеки път, когато господин Зицбаум се дотърколвал до него. Провалът на дипломатическите му усилия го бил сразил.

Пред погледа му витаел образът на госпожа Шнеленхамер, очакваща завръщането му в огнения от слънцето вътрешен двор. Виждал я почти наяве как залита, пада в езерцето със златните рибки и започва да пуска мехурчета. Въпросът, който си задавал в този момент, бил: редно ли е да я извади оттам, или да не се бърка в работите на природата? Защото не хранел и капка съмнение, че жена му ще прелива от бурните чувства, чиято кралица някога била.

Все още не бил решил сложната си дилема, когато се дочули тихи стъпки. На прага застанала Вера Пребъл.

– Господин Шнеленхамер!

Магнатът само махнал с ръка.

– Оставете ме – уморено рекъл той. – Сега мисля.

– Аз пък си помислих, че ще ви е интересно да узнаете: току-що заключих ченгетата в мазето с въглищата.

Също както в последните кадри на суперпродукция очи и лица грейват с облекчение при победоносната поява на морската пехота на САЩ, така и при тези думи тримата магнати живнали като цветенца, полети след мъчителна суша.

– В мазето с въглищата? – не повярвал на ушите си господин Шнеленхамер.

– В мазето с...

– Тогава, ако побързаме...

Вера Пребъл се изкашляла.

– Момент! – рекла тя. – Само един момент. Преди да излезете отук, тримата ще подпишете това договорче, което съм съчинила и което отговаря на поетото от вас задължение. Ето – тук, тук и тук.

Господин Шнеленхамер зацъкал нетърпеливо с език.

– Сега нямаме време за това. Елате утре в кабинета ми. Къде отивате?

– Ще изтичам до мазето. На онези момчета сигурно им е омръзнало да клечат там.

Господин Шнеленхамер въздъхнал. Струвало си да опита, но всъщност не се надявал на успех.

– Хайде, дайте – примирено протегнал той ръка.

Момичето следяло внимателно как тримата подписват документа. После го сгънало и грижливо го скътало в дълбините на джоба си.

– Някой от вас иска ли да ме чуе как рецитирам „Камбаните“ от Едгар Алан По? – попитало то.

– Не! – отвърнали хорово магнатите.

– Нямаме никакво желание да слушаме как рецитирате „Камбаните“, госпожице Пребъл – уточнил господин Шнеленхамер.

Очите на момичето блеснали високомерно.

– Госпожица Нордстрьом! – поправила го тя. – И тази грешка ще ви струва „Атаката на леката кавалерия“, която ще ви издекламирам от игла до конец, а накрая ще ми ръкопляскате!

КРАЙ

© 1935 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Rise of Minna Nordstrom, 1935

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4564>]